

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ

ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

'Η πραγματικώς ευγενής οικοδέσποινα έχει τους ίδιους τράπους στην τουαλέττα της και στην αίθουσα που δέχεται και συμπεριφέρεται με την ίδια φιλοφροσύνη και στους υπηρέτες της και στους Ισοτίμους αυτής.

(*Ελισάβετ Βασίλισσα της Ρουμανίας)

'Αν ο άνδρας είναι το ωραιότερο άνθος της φύσεως, η γυναίκα είναι η ειωδία αυτού.

(Κα Στάελ)

'Η γυναίκες αφιερώνουν το ξαρ αυτών στον έρωτα και τον χειμώνα τον στην ελπίδα. 'Αμα οι άνδρες τις εγκαταλείψουν, παραδίδονται στον Θεό' ο Θεός είναι ο τελευταίος τους φίλος, στον οποίο μένουν μέχρι τάφου πιστές.

(*Αλφρέδος Μυσσέ)

'Ο έρωσ της γυναίκος αυξάνει διά των θυσιών, τις όποιες κάμνει στον φίλον της. Δέν συμβαίνει όμως τό ίδιο και με τους άνδρας. 'Η ήθονη τους κουράζει και ή εξακολούθησις της σύνης τους κάνει ν' άνοιούν. 'Η επιθυμία τους φλογίζει και ή άπόλαυσις όμως τους ψυχραίνει.

(Κάρλος δι Κόν)

'Όταν ο γιατρός και ο ιερέυς εγκαταλείπουν τον έτοιμοθάνατο, ποιός μένει κοντά του; 'Η γυναίκα! Μόνον ή γυναίκα δέν εγκαταλείπει τον άπονήσκοντα και όταν άκόμη τον εγκαταλείπει κάθε ήλις.

'Η γυναίκες έχουν τό προτέρημα νά έννοούν τις φιλοφρονησεις σ' όλες τις γλώσσες του κόσμου.

'Η ψυχή της παρθένου είναι σαν τό μισάνοιχτο ρόδο. 'Αν άποπάση κανείς άπό αυτό κ' ένα φύλλο, πέφτουν κ' όλα τά άλλα!...

'Η άπαιτητικώς άσχημης πού θέλουν ν' άρέσουν με κάθε τρόπο, μοιάζουν με τους ζητιάνους πού ζητούν έλεημοσύνη πιάνοντάς σας άπ' τό σακκάκι...

'Όσο κ' άν είναι κανείς ασίστηρος στον έρωτα, συγχωρεί μολατάτα περισσότερα σφάλματα στη φίλη του παρά στον καλύτερό του φίλο...

Τό μόνο μυστικό τό όποιον φυλάει ή γυναίκες είναι ή ηλικία τους!

της επανέρχονται όλες ή δυνάμεις της και νά πλημμυρίζη την ψυχή της ένα άπέραντο αίσθημα χαράς, τό αίσθημα έκεινο πού μάς κυριεύει όταν γλυτώνουμε άπό έναν μεγάλον κίνδυνον. Και ο μεγάλος κίνδυνος γιά την Ροζίτα δέν ήταν ή ρόδες του αυτοκινητού. 'Ηταν ο πειρασμός πού την είχε κυριεύσει νά εγκαταλείψη τον άντρα της, τον μόνον άντρα πού αγαπούσε και πού ποτέ της δέν θά μπορούσε νά πάλη ν' αγαπά. 'Επρεπε νά βρεθθί μπροστά στον θάνατο γιά νά τό έννοήση αυτό, γιά ν' αναβλύση ή αλήθεια μέσα άπ' τό ύποσυνείδητό της, και νά σταματήσει εγκαίρως στον κατήφορο.

'Όταν μπήκε μέσα στο έργαστήριον του Παύλου, τον είδε νά είναι πάντα σκυμμένος έπάνω στο σχεδιάγραμά του. Μόλις άκουσε τό άνοιγμα της πόρτας έκείνος ρώτησε χωρίς νά γερήσει τό κεφάλι του, όπως πάντα :

— Σ'ν είσαι, αγάπη μου ;
— Η Ροζίτα στοιχίζηκε στον τοίχον.
— Ναι, έγω είμαι, του άποκριθήκε χαμηλόφωνα. 'Αλλά ξεέρες ; λίγο έλειψν νά με χάσης γιά πάντα !
Τότε έκείνος γύρισε άπότομα, σημάθηκε άμέσως, μ' ένα πήδημα βρέθηκε δίπλα της, κατακίτρινος, κί' άρχισε νά την ρωτάει με άγανάκη τί της συνέβη.

'Εξηγητήμένη ή Ροζίτα του άποκριθήκε :
— 'Ο ! Εύτυχός δέν έπαθα τίποτα. 'Ενα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. 'Αλλά αυτό θά με μάθη νά είμαι φρονιμώτερη στο μέλλον. 'Αγκάλιασε με, αγαπίσσα μου !...

Και μολοιπόθυμη, έγειρε στην πιστή άγκαλιά του συζύγου της γεμάτη ευδαιμονία...

J. Bruno Ruby

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΜΠΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑ ΒΟΥΝΑ ΜΑΣ

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο Παπάς και ο Χότζας

'Ενας παπάς και ένας χότζας φιλονεικούσαν κάποτε περι του ποιά άπό τις δυό θρησκείες— ή δική μας ή ή μουσουλμανική— έχει τους περισσότερους άγιους. 'Ο καθένας τους υπεστήριζε φυσικά τη δική του θρησκεία.

'Επειδή όμως με τις κουβέντες δέν κατέληγαν σέ κανένα συμπέρασμα, συμφώνησαν στο τέλος νά τους μετρήσουν έναν-έναν, αλλά με τον όρο ότι δους άγιους της θρησκείας του μετράει ο καθένας τους τόνους τριχες νά βγάλη άπό τά γενέια του άλλου.

— Έχουμε την γιορτή του Μωάμεθ, είπε ο χότζας και τράβηξε μιά τριχά άπό τά γενέια του παπά.

— Έχουμε τη γιορτή του Άγίου Γεωργίου, είπεν ο παπάς και ξερίζωσε μιά τριχά άπό τον χότζα.

— Τους δυό άγγέλους του Μωάμεθ, είπεν ο χότζας και τράβηξε δυό τριχες άπό τά γενέια του παπά.

— Τους τρεις 'Ιεράρχας, είπεν ο παπάς και έβγαλε τρεις τριχες του χότζα.

— Έχουμε τους άγιους του Ραμαζανίου, φώναξε ο χότζας και έβγαλε μιά τουφι άπό τά γενέια του παπά.

— Κ' έμεις έχουμε τους Άγιους Πάντας, φώναξε στον τέλος κί' ο παπάς και άρπάζοντας με τά δυό του χέρια δυνατά, του χότζα τη μεγάλη γενειάδα, την ξερίζωσε ολόκληρη !...

Στό αυτί του γαϊδάρου

'Ενας Κεφαλλονίτης συνάντησε μιά μέρα στον δρόμο του έναν έχθρο του χωριού πού πήγαινε με τον γαϊδάρου του φορτωμένο γυαλικά. 'Αφού τον χαιρέτησε παρεκάλεσε τό χωριού νά τον αφήσει νά του πη κάτι στο αυτί του γαϊδάρου του.

'Ο χωρικός του τό επέτρεψε και ο Κεφαλλονίτης, καθώς έσκαψε γιά νά μιλήση δίδεν στο ζωο του έρριξε μέσα στο αυτί τό σιγάρο του πού ήταν αναμμένο.

'Ο γαϊδάρος άπό τον πόνο άρχισε νά πηδάη τόσο, πού δέν άφησε τίποτα άσπαστο, άπό τά γυαλικά πού ήταν φορτωμένος.

'Ο χωρικός κατήγγειλε τότε τον Κεφαλλονίτη στα δικαστήρια. Σάν ήθε ή ήμέρα της δίκες, έκλήθηκε ο Κεφαλλονίτης νά απολογηθή.

— Σιός δικαστά μου, είπε, έγω είπα του γαϊδάρου ότι θά παντρευτή ο άφεντικός του και αυτός άπό την χαρά πού ήταν νά πηδάη !... Τι φταίω έγω τώρα, άν έσπασε τά γυαλικά...

Κί' άθεάθηκε ο κατηγορούμενος !...

'Η σημαδούρα του Παπά

'Ενας Παπάς δέν ήξερε νά διαβάζη καλά και γι' αυτό δέν μπορούσε νά βρη τό Ευαγγέλιο, πού έπρεπε νά πη κάθε Κυριακή.

Γιά τούτο, κάθε Σάββατο βράδυ πήγαινε στον δάσκαλο του χωριού, πού ήταν και ψάλτης και τον έβραζε και του σημάδευε τό Ευαγγέλιο πού θά έλεγε την Κυριακή. Γιά σημάδι έβραζε ένα συκόφυλλο.

'Ο κλητρίανόφτης καθώς έξεσκόνιζε ένα Σάββατο τό Ευαγγέλιο είδε τό συκόφυλλο, και χωρίς νά ξέρη τη μεγάλη άποστολή πού είχε γιά τον Παπά και γιά την λειτουργία, τό έπέταξε.

Την Κυριακή πήρε ο Παπάς τό Ευαγγέλιο και νομίζοντας πως ήταν μέσα τό συκόφυλλο, άρχισε :

— Πρόσχομεν... Τω καιρω έκείνω δ 'Ιησους... και ξεεφύλιζε τό Ευαγγέλιο γιά νά βρη τό φύλλο πού ήταν σημάδι.

... Τω καιρω έκείνω είπεν δ 'Ιησους... ξανάπε ο Παπάς. Μά τίποτα, τό συκόφυλλο δέν βρισκόταν πουθενά.

... Τω καιρω έκείνω, είπαμεν, είπεν δ 'Ιησους... ξανάπε γιά τρίτη φορά.

— Μά τι είπεν επί τέλους, Παπά μου, ρώτησεν ένας χωρικός χάνοντας την ύπομονη του.

— Νά, άπανταί άγανακτισμένος ο Παπάς, νά πάρη ο διάολος τό κεφάλι έκείνου πού έβγαλε τη σημαδούρα !... αυτό είπεν ο 'Ιησους !...

'Ο Συλλέκτης